

BEL OLID

VENTS MÉS SALVATGES

Empúries

narrativa

Bel Olid

Vents
més salvatges

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: març del 2016

© Bel Olid, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberduplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 3.000-2016
ISBN: 978-84-16367-50-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

TAULA

She's a woman	11
Estàtica	17
Mar de Maimunà	23
Anna, Anne, Anna	35
Baba Luba	41
Finestres	49
Roig	53
Flors silvestres	59
Sybille	73
Plus ultra	79
Linda	87
Invisible	95
Tres	101
Sorra entre els dits	109
Cabaret	123
Dainuojanti revoliucija	129

L'Helena, la nena dels senyors, m'havia convidat a jugar amb ella. En realitat, no era tant que l'Helena m'hagués convidat com que m'havia trobat allà, asseguda al menjador. Més tensa que un pal, intimidada per l'aire modern i luxós de la casa, bevia a glopets el got de llet que m'havia ofert la senyora abans de deixar-me sola.

La tieta havia demanat als senyors si podia estar-me amb ella, a l'habitació de servei, un parell de dies, fins que la mare estigués millor. En aquella època la mare entrava i sortia de l'hospital tot sovint, i jo passava moltes hores sola a casa, i a algú se li devia acudir que una nena de la meva edat, gairebé una senyoreta, no havia d'estar tantes hores sola. La tieta hi feia feines, a casa els senyors, i dormia en una habitacioneta no gaire ampla però ben arreglada, amb un llit de cos i mig, un armari de lluna i una finestra amb clavellines.

Era a la cuina fregant alguna cosa, la tieta, i la senyora li havia dit que em servís un got de llet, per l'amor de Déu, que les nenes d'aquesta edat han de créixer, i m'havia fet seure al menjador. I jo m'havia

assegut allà, amb els genolls ben junts i les mans plegades a la falda, una sobre l'altra, com m'havia ensenyat la mare que fan les senyoretetes.

L'Helena va arribar amb un plec de nines retallables i unes tisoires, i es va asseure al meu davant. Em va oferir un full amb una nina dibuixada, envoltada de roba i complements, i es va dedicar a observar-me mentre jo retallava les faldilles, les sabates, els barrets. De tant en tant ella feia preguntes òbvies, com per trencar el silenci, i jo no sabia si respondre. I llavors va acostar-se per sobre de la taula, gairebé enfilant-s'hi, per agafar la nina retallada i posar-li a sobre un vestit groc, i l'alè, tan a prop, li feia olor de fruita. Recordo el vermell que em pujava a la cara i pensar en la tieta, a la cuina, que podia sortir en qualsevol moment, i aixecar-me de cop.

—Vaig al lavabo —vaig murmurar, i vaig obrir la primera porta que vaig trobar al passadís.

Potser perquè vaig arribar ja torbada al lavabo, o potser pel contrast tan viu amb la meva mare seca, malalta, vella, va marcar-me tant la imatge de la senyora esplèndida davant del mirall, amb els braços enlaire, sense samarreta, sense sostenidors, sense res més que pell llisa i una filomàtic a la mà dreta, a mig afaitar-se l'aixel·la esquerra.

Ella no va immutar-se, va somriure, només, i va dir-me que acabava de seguida però que al fons del passadís hi havia un altre bany. I aquells ulls mirant-me tan fixament com els de la seva filla, i aquella pell que semblava tan suau, i jo que no em movia, i ella que em mirava, i llavors la veu de l'Helena, que

no véns?, i tancar la porta i córrer fins al fons del passadís, obrir una altra porta, seure molta estona a les fosques i deixar que la respiració tornés al seu lloc, que el batec del cor tornés al seu lloc, tota jo buscant el valor de tornar al menjador.

Va picar a la porta, llavors, la tieta, i em va dir que havien avisat de l'hospital i que se n'hi anava, i que els senyors sortien, aquella nit, i que em comportés i no emprenyés l'Helena.

Quan van marxar els senyors, la senyora amb un vestit com els de les pel·lícules, el senyor amb corbata i sabates lluent, l'Helena va arrossegar-me a la seva habitació.

—No podem anar amb ells al concert, però posarem el disc —va dir.

I vaig sentir les veus nasals i les melodies enganxoses per primera vegada, i jo que estava acostumada als boleros i a les cobles, no sabia si m'agradava o no m'agradava, però sentia que era un privilegi ser allà, a l'habitació de l'Helena que ballava.

Vaig ballar, jo també, aquella nit, amb la camisa de dormir arremangada, la cua desfeta, les galtes enceses. I quan ja havíem posat el disc mil vegades i era tard i calia dormir i l'Helena va dir-me que em podia quedar amb ella, alè de fruita, pell de seda, vaig dir gràcies i vaig córrer al llit de cos i mig de la tieta. Vaig mirar tota la nit les clavellines, pessigolles com formigues recurrent-me les entranyes.

La tieta va arribar de matinada, amb la cara grisa. Encara duraria un temps, la mare, i les corredisses de la tieta a l'hospital se succeïren com se succeïen els

dies. Jo vaig estar-me a casa els senyors; la senyora hi va insistir molt. Però no vaig tornar a sorprendre-la mig nua.

Sempre més he trucat a les portes abans d'aventurar-me a obrir-les, sempre més he entrat als lavabos de les cases alienes temorosa i expectant. Sempre més m'ha fascinat la meva pròpia imatge al mirall, despullada, quan m'afaito les aixelles. Sempre més aquella música ha fet olor de fruita, de pell de seda, de mort de fons a punt d'esdevenir-se.

No hi hauria d'haver tant de trànsit, no és ni hora punta. S'adona que va picant al volant, copets rítmics i silenciosos, i para. Està nerviosa perquè està nerviosa, o per la inèrcia de l'embús? Fa tard, com sempre. La mare s'empenyarà, com sempre. I què?

Engega la ràdio, amb l'esperança que soni la seva cançó preferida precisament ara, com a senyal de bona fe de l'univers. «M'interesses, Sara. Vull que estiguis bé. Et tractaré bé». L'univers com a substitut precari d'un déu en què no sap creure. L'univers com la mare tendra i amorosa que li hauria agradat tenir.

Un altre cop tios parlant d'economia, sense música. Potser l'univers vol posar-l'hi una mica més difícil. No pots esperar que les coses passin i prou, t'ho has de currar una mica. I gira la rodeta de sintonitzar, i els cotxes comencen a moure's, i el soroll blanc del no-res l'acompanya una estona. És un cotxe vell amb una ràdio vella i agraeix poder escoltar el soroll estàtic, si vol.

De petits, amb en Toni, el germà més menut, seien davant de la tele i miraven la pantalla grisa, blanca, negra que deia que no s'havia sintonitzat cap canal.

Sempre els trobava algú (l'Anna, la gran, o l'Uri, el mitjà; de vegades el pare si hi era; normalment la mare) i els posava els dibuixos. No es queixaven, també els agradava Tom & Jerry. Però al cap d'una mica, si els deixaven en pau, la Sara tornava a moure el dial, i en Toni somreia, i eren feliços una estona més.

Ara ja no es pot fer, això. La pantalla es torna blava, un blau sòlid i perfecte que no ofereix escapatori, que no deixa llegir res entre línies que no sigui el blau asèptic i avorrit. No hi ha cap soroll blau a canvi del soroll blanc, tampoc; només silenci. Per això no té tele.

Avui hi haurà en Toni. Hi serà tothom. La mare criticarà el vestit de la Sara o que s'ha maquillat massa o gens, l'Anna li oferirà un pintallavis. L'Uri dirà que ja és gran, deixeu-la respirar, collons. En Toni no dirà res, només li picarà l'ullet quan no miri ningú.

És l'aniversari de la mare però no hi vol anar. No passaria res si l'embús durés per sempre. S'estaria allà, asseguda al cotxe vell, escoltant el no-res a la ràdio vella. Fent veure que va a algun lloc, que no és culpa seva tornar a fer tard. Asseure's allà, sense la mala consciència de no fer res, seguint el cotxe del davant, engegant i aturant-se i engegant i aturant-se.

I llavors ja ha arribat i ha trobat aparcament just davant de casa la mare, com si l'univers li fes una putada de la manera més amable, aparentment. La Sara toca el timbre i veu que s'ha deixat el regal al cotxe. Tampoc no li hauria agradat, a la mare.

El nebot, el fill de l'Anna, obre la porta.

—És la tieta Sara! —crida, i li salta a coll.

Ella l'abraça i entra a casa amb el nen a coll, el pes viu als braços, el cap del nebot recolzat a l'espatlla. S'està allà quieta, un moment, sense moure's, respirant i proud, i sent l'olor del xiclet de maduixa barrejat amb algunes traces de caca (deu haver estat al pati jugant amb el gos), i sent que és exactament on ha de ser.

La mare a la cuina, acabant el segon plat. L'Anna i l'Uri discutint sobre alguna cosa, segurament de política. En Toni llegint-li a la neboda més petita, la Lola, un llibre que de nens els agradava molt. I ella amb en Pau a coll, massa estona, sí. I el soroll blanc de la felicitat que ho envolta tot, ni que sigui un moment.